

Sure Rede hommikul.

(Nach Witschel.)

Mo hing! tulle tundma wallo, rõno,
Sada ennesest keik tühjalist;
Sest se pääw meil ütleb Lõja heldust,
Ning ka inimeste langemist.

Digus! Sinno Keigekallim surri,
Ei Sa teinud abbi temmale?
Digus! mis So silmad panni finni,
Tedda jätes üllekohtusse?

Kadedus ja pettus sawad woito,
Sinno Pühha seisab naero, kroniga!
Kurjad õiskawad — ja Se kes õige
Surreb risti, sambas armota.

Lõssidus ja õigus — kennad nimmel!
Siiski Jesus surri — tuttam keikidel;
Nenda kui jo mitto, õigust tehhes,
Tanno eest on pärrind risti ennesel.

On üks Jummal, kes Mailmad hoiab,
Woi ei taewas ükski wallitse?
Sest, kas nisuggused werre-pattud
Saatwad süddant woidja-kohhale?

Siis kui inimessed hirmo näwad,
Kardawad nad, kurja teggemast,
Waggadust, mis hetde sanna käsib,
Nemmad noudwad wägga kassinast.

Heldus woitles Katsemane aedas,
Närtsis Juda walle sõbrusfest —
Pead nõrgutas Ta risti-wallus
Andis surres rahho mis jääb iggawest.